

ΕΛΛΗΝΟ
ΚΕΝΤΡΟ
ΕΡΕΥΝΑΣ

23
26 24
25

οκτωβρίου 2014

Centre Culturel d'Auderghem

μια τεράστια έκρηξη
του βασιλη μαυρογεωργίου



ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Μετά τα έργα *‘Αξύριστα Πιγούνια’* του Γιάννη Τσίρου και *‘Ποιος ανακάλυψε την Αμερική’* της Χρύσας Σπηλιώτη, συνεχίζουμε την παρουσίαση ‘σημερινών’ συγγραφέων που ξεχωρίζουν στην ελληνική θεατρική σκηνή.

Αυτή τη φορά η αναζήτηση μας έφερε σε ένα νέο και πολύ ταλαντούχο άνθρωπο του θεάτρου, τον Βασίλη Μαυρογεωργίου. Ο Βασίλης Μαυρογεωργίου, απο τη νέα μεγάλη θεατρική γενιά της χώρας (γεννημένος το 1979), έγινε ιδιαίτερα γνωστός με την μεγάλη του επιτυχία *‘Η κατσαρίδα’* που ανέβηκε πρώτα στην Πειραματική Σκηνή του Εθνικού Θεάτρου σε σκηνοθεσία του ίδιου το 2004 και στη συνέχεια μεταφέρθηκε στο Θέατρο του Νέου Κόσμου έως το 2007. Το έργο του *‘Μια τεράστια έκρηξη’*, που ανέβηκε στο Θέατρο του Νέου Κόσμου την περίοδο 2010-2011, σε σκηνοθεσία του ίδιου και του συνεργάτη του Κώστα Γάκη, ήταν αυτό που τράβηξε την προσοχή μας και για την θεματολογία του και για την ιδιαίτερη πρόκληση να παρουσιαστεί λαμβάνοντας υποψη τις σκηνοθετικές, τεχνικές αλλά και υποκριτικές δυσκολίες. Να σημειωθεί ότι στην παράσταση του Θεάτρου του Νέου Κόσμου η πληθώρα των ρόλων, αντρικών και γυναικείων, είχε ανατεθεί σε δύο εξαιρετικούς ηθοποιούς, την Κατερίνα Μαυρογεώργη και την Μαρία Φιλίνη. Την ίδια γραμμή ακολούθησε και το Πολυθέατρο (Politheatro) στα Ιωάννινα που ανέβασε το 2014 το έργο σε σκηνοθεσία Θοδωρή Γκόγκου με τον ίδιο στο βασικό ρόλο και τις Στέλλα Κατσαρού και Αγγελική Μιχαλοπούλου. Αντίθετα στη δική μας παράσταση τους ρόλους ανέλαβαν περισσότερα μέλη της ομάδας, ιδέα που ο Βασίλης Μαυρογεωργίου, σε συζήτηση που είχαμε, βρήκε ενδιαφέρουσα. Με τον τρόπο αυτό που ταιριάζει πιο πολύ στη σύνθεση της ομάδας μας, υπάρχει μια πιο ‘ρεαλιστική’ αντιμετώπιση της πραγματικά ‘σουρεαλιστικής’ κωμωδίας του Βασίλη Μαυρογεωργίου αφού οι αντρικοί ρόλοι στη δική μας παράσταση παίζονται απο άντρες ηθοποιούς και οι γυναικείοι απο γυναίκες.

Στο έργο αυτό με χαρακτηριστικό, ιδιότυπο, ανατρεπτικό και σαρκαστικό χιούμορ ο Βασίλης Μαυρογεωργίου ξεδιπλώνει στη σκηνή την πορεία ενός σημερινού νέου που ενηλικιώνεται μάλλον αργά στις σημερινές κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες και περνάει από τον κόσμο της ασφάλειας που παρέχει η μικρή ηλικία, η οικογένεια και οι παιδικοί φίλοι, στην πραγματικότητα της σημερινής ανταγωνιστικής και σκληρής ζωής. Έτσι μετά την αίσθηση της απόλυτης ευτυχίας και ικανοποίησης, την παιδική ψευδαίσθηση ότι είναι ο ήρωας που σώζει τον κόσμο όπως και οι ήρωες των ταινιών δράσης και ότι ζει σε μια κοινωνία που όλοι είναι καλοί και οι αγνές κοπέλλες τριγύρω τον θαυμάζουν, καταλήγει κάθε φορά με «εκρηκτικό τρόπο» στην αποκάλυψη των πραγματικών χαρακτηριστικών της ζωής - ψέμμα, κλεψιά, διαφθορά αλλά και μοναξιά. Δύσκολη επαγγελματική αποκατάσταση, με ένα εκπαιδευτικό σύστημα που δεν βοηθά στο να ξεδιπλώσει κανείς τις πραγματικές αρετές του, και ανθρώπινες σχέσεις - με τους άλλους γενικά αλλά και ειδικότερα με το άλλο φύλο - που δεν χαρακτηρίζονται απο ειλικρίνεια: να η επώδυνη λειτουργία της ενηλικίωσης. Όμως η καρδιά είναι το στοιχείο που ενώνει το παρόν με το μέλλον, αυτή συνεχίζει να χτυπάει και να αντέχει στην τεράστια έκρηξη της αυτογνωσίας.

Η ομάδα

ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΑΥΡΟΓΕΩΡΓΙΟΥ



Γεννήθηκε το 1979. Μετά απο σπουδές σχεδίου και σκίτσου στη σχολή Ορνερράκη (1997-1999) φοίτησε στη δραματική σχολή «Αρχή» της Νέλλης Καρρά (1999-2002). Αμέσως μετά την αποφοίτησή του εμφανίστηκε στο θέατρο παίζοντας στο έργο του Ανδρέα Φλουράκη *‘Οι μέρες πριν έρθεις’* που ανέβηκε στο Θέατρο του Νότου /Αμόρε, σε σκηνοθεσία του Γιάννη Μόσχου. Απο τότε έχει δυναμική παρουσία στην καλλιτεχνική ζωή της χώρας, σε πολλούς τομείς και με μεγάλη και έντονη δραστηριότητα αφού έχει εργαστεί σαν ηθοποιός στο θέατρο και τον κινηματογράφο, θεατρικός σκηνοθέτης, συγγραφέας, δάσκαλος αλλά και χορογράφος.

Πιο αναλυτικά, ως ηθοποιός έχει εμφανιστεί στα έργα: *‘Norway today’* του Igor Bauersima (Σκηνοθεσία Γιάννης Νταλιάνης, Θέατρο Αμόρε 2003 και Θέατρο Πορεία, 2004) *‘Restricted Area’* (αυτοσχεδιαστική παράσταση σε κείμενα των ηθοποιών, σκηνοθεσία Peder Kirk, Θέατρο Bios, 2004), *‘Η ζωή είναι ένα όνειρο’* του Καλντερόν (σκηνοθεσία Θωμάς Μοσχόπουλος, Θέατρο Πόρτα, 2004), *‘Με το ίδιο μέτρο’* του Σαίξπηρ (σκηνοθεσία Θωμάς Μοσχόπουλος, Θέατρο Πόρτα 2005), *‘Κατσαρίδα’* σε κείμενο και σκηνοθεσία του ίδιου (Πειραματική Σκηνή Εθνικού Θεάτρου, Θέατρο του Νέου Κόσμου 2004-2006), *‘Αχαρνής’* του Αριστοφάνη (σκηνοθεσία Βαγγέλης Θεοδωρόπουλος, Εθνικό Θέατρο, 2005), *‘Ακούς τη γιορτή,’* Του Σέργιου Γκάκα (σκηνοθεσία του ίδιου, Θέατρο του Νέου Κόσμου, 2005-2006), *‘Οθέλλος’* του Σαίξπηρ (σκηνοθεσία Βαγγέλης Θεοδωρόπουλος, Θέατρο του Νέου Κόσμου, 2006), *‘Το βέλος που δεν πληγώνει’*, σε κείμενο και σκηνοθεσία του ίδιου (Θέατρο του Νέου Κόσμου 2006-2007), *‘Μόνο την αλήθεια, Μέρος Ι’*, σε κείμενο του ίδιου και της Μαρίας Φιλίνη (σκηνοθεσία του ίδιου, Θέατρο του Νέου Κόσμου, 2007-2008), *‘Μαθήματα Βίας-Μόνο την αλήθεια, Μέρος ΙΙ’* σε κείμενο και σκηνοθεσία του ίδιου (Θέατρο του Νέου Κόσμου, 2008), *‘Μπετονένια παραλία’* σε κείμενο και σκηνοθεσία του ίδιου (Θέατρο Skrow, 2014) *‘Φάουστ’* του Γκαίτε, σκηνοθεσία και δραματουργική επεξεργασία του ίδιου (με βάση τη μετάφραση του Πέτρου Μάρκαρη) με τους Γιώργο Γάλλο, Αργύρη Ξάφη, Ομάδα Blitz (Γιώργος Βαλαής, Αγγελική Παπούλια, Χρήστος Πασσαλής) και Αργυρώ Χιώτη (Εθνικό Θέατρο, σκηνή «Νίκος Κούρκουλος», 2014, *‘Η ιστορία της αυτοθυσίας’* σε κείμενο και σκηνοθεσία του ίδιου (Θέατρο Skrow, 2014, στα πλαίσια του φεστιβάλ Αθηνών)

Έχει επίσης σκηνοθετήσει τις παραστάσεις: *‘Ο σκορπιός και ο Βάτραχος’* του ίδιου (φεστιβάλ «Διαρροές», Θέατρο Ροές, 2005), *‘Μια νύχτα του Φλεβάρη’* του Στέφαν Γκαίτε σε μετάφραση Ξένιας Καλογεροπούλου (Θέατρο Μικρή Πόρτα,

2005), *‘Τρεις ιστορίες απο το Κατάρ’* του ίδιου (Θέατρο του Νέου Κόσμου, 2007), *‘Η ωραιότερη ιστορία του Κόσμου’* του ίδιου (Εθνικό Θέατρο-Παιδικό Στέκι, 2008), *‘Η Αλίκη στη χώρα των θαυμάτων’* του ίδιου και της Αστερόπης Λαζαρίδου (Εθνικό Θέατρο-Παιδικό Στέκι, 2008-2009), *‘Λιοντάρια’* του ίδιου με τον Κώστα Γάκη (σκηνοθεσία μαζί με τον Κώστα Γάκη και τον Χρήστο Παπαδόπουλο, Θέατρο του Νέου Κόσμου 2009-2010), *‘Εγώ ελπίζω να τη βολέψω’* (κείμενα βασισμένα στο διάσημο βιβλίο με τις εκθέσεις των μαθητών του Ναπολιτάνου δάσκαλου Μαρτσέλο Ντ’ Ορτα, Θέατρο Ριάλτο και Θέατρο του Νέου Κόσμου 2010), *‘Ο έμπορος της Βενετίας’* του Σαίξπηρ (σκηνοθεσία μαζί με τον Κώστα Γάκη, ΔΗΠΕΘΕ Ρούμελης, 2010), *‘Μια τεράστια έκρηξη’* του ίδιου (Θέατρο του Νέου Κόσμου, 2010-2011 με τον Γιώργο Πυρπασόπουλο και 2011-2012, οπότε έπαιξε και ο ίδιος στον βασικό ρόλο), *‘Pillowman’* του Martin McDonagh σε μετάφραση Δημήτρη Κιούση (σκηνοθεσία με την Μαρία Φιλίνη, Θέατρο του Νέου Κόσμου 2011-2012), *‘Δύο ευγενείς απ’ τη Βερόνα’*, του Σαίξπηρ, (Θέατρο Knot Gallery, 2012 και στο χώρο Soiree de Votanique, 201-2013), *‘Ένας άνθρωπος υπο χρεοκοπία’* του David Lescot σε μετάφραση Μαρίας Ευσταθιάδη (Θέατρο Skrow, 2013) *‘Supernova’*, παράσταση με κείμενο δικό του (*Dying sweetly*) και της Φωτεινής Αθερίδου (*Και μετά; και μετά;*) και σκηνοθεσία του ίδιου και της Φωτεινής Αθερίδου (στο Θέατρο Faust 2013), *‘Χίλντα’* της Μαρί Ντιάιγ (*Hilda’*, Marie Ndiaye) σε μετάφραση Ανδρέα Στάϊκου στα πλαίσια του Φεστιβάλ Σύγχρονου Θεάτρου από το Γαλλικό Ινστιτούτο Ελλάδος & το Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης-“Το Γαλλικό Θέατρο à la Grecque” (Θέατρο του Ιδρύματος Μιχάλης Κακογιάννης, 2014).

Έχει γράψει το έργο *‘Φί’* μαζί με τον Αργύρη Ξάφη που παρουσιάστηκε σε σκηνοθεσία του δεύτερου (Θέατρο Αμόρε, «Δοκιμές», 2006).

Έχει παίξει στις ταινίες: *‘Το δοκιμαστήριο του Κάφκα’* (ταινία μικρού μήκους, σκηνοθεσία Κύρος Παπαβασιλείου, 2005), *‘Σε λίγα λεπτά’* (σκηνοθεσία Θωμάς Κιάος, 2005), *‘Η χορωδία του Χαρίτωνα’* (σκηνοθεσία Γρηγόρης Καραντινάκης, 2005), *‘Στο βάθος κήπος’* (σκηνοθεσία Κλεάνθης Δανόπουλος, 2009).

Το 2004 ήταν βοηθός χορογράφου στην Τελετή Λήξης των Ολυμπιακών αγώνων-Αθήνα 2004.

Διδάσκει αυτοσχεδιασμό στη δραματική σχολή «Αρχή» της Νέλλης Καρρά.

Δύο φορές ήταν υποψήφιος για το θεατρικό βραβείο νέου πρωταγωνιστή «Δημήτρη Χορν» που θεσμοθέτησε ο Σταμάτης Φασουλής στη μνήμη του μεγάλου πρωταγωνιστή: το 2004 για το ρόλο του «Αύγουστου» στο έργο *‘Norway today’* του Igor Bauersima καθώς και το 2006 για την απόδοσή του σε τρία έργα, την δική του *‘Κατσαρίδα’*, *‘Μέ το ίδιο μέτρο’* του Σαίξπηρ και τους *‘Αχαρνής’* του Αριστοφάνη.

Το 2010 δημιούργησε την ομάδα FORPLAY ως πειραματική του ομάδα, όταν σκηνοθέτησε τον *‘Άμλετ’* του W.Shakespeare, στα πλαίσια του «1ου Low Budget Festival» στο Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης. Απο την ίδρυσή της και με αλλαγές στη σύνθεσή της, η ομάδα έχει δουλέψει στα

πλαίσια εργαστηρίων που καταλήγουν σε παραστάσεις έργα του W. Shakespeare ('Άμλετ', 'Όπως σας αρέσει', 'Το Ημέρωμα της Στρίγκλας', 'Ρωμαίος & Ιουλιέτα' και το 'SO-CIETY' βασισμένο στα έργα 'Ιούλιος Καίσαρας' και 'Αντώνιος & Κλεοπάτρα').

Το Νοέμβριο 2012 μαζί με άλλους συνεργάτες του (Μαρία Φιλίνη, Σεραφείμ Ράδη, Κατερίνα Μαυρογεωργή και Νίκο Μαραμαθά) ίδρυσε την ομάδα Skrow theater group που στεγάζεται στο ομώνυμο θέατρο (Skrow theater) στην άκρη του Άλσους Παγκρατίου. (Όπως εξηγεί η ομάδα στην ιστοσελίδα της <http://www.skrowtheater.com/el/skrow.htm>, skrow σημαίνει: 'Κάποιος που είναι σωματικά ή ψυχικά ή συναισθηματικά χαμένος. Κάποιος που ψάχνει την ταυτότητά του ή ψάχνει να βρει τον εαυτό του. Επίσης, κάποιος που είναι μπερδεμένος'.) Η ομάδα επιδιώκει την προώθηση των παραστατικών, εικαστικών και μουσικών τεχνών, καταρτίζοντας ένα πολυσυλλεκτικό πρόγραμμα, με έμφαση στους νέους δημιουργούς και νέους Έλληνες συγγραφείς, στεγάζοντας παραστάσεις, εκθέσεις, live, δημιουργικά εργαστήρια και σεμινάρια. Ήδη την περίοδο 2013-2014 λειτούργησε εννέαμηνιο σεμινάριο υποκριτικής και σκηνοθεσίας με υπεύθυνο τον ίδιο.

Αξίζει πάντως να σημειωθεί ότι η μεγαλύτερη επιτυχία του, αυτή που ουσιαστικά τον έκανε ευρέως γνωστό, είναι 'Η κατσαρίδα', ένα εξωφρενικό ντανταϊστικό μιούζικαλ του δρόμου (με μουσική του επίσης ταλαντούχου θεατράνθρωπου Κώστα Γάκη που μάλιστα το 2006 πήρε το Βραβείο «Δημήτρης Χόρν» ακριβώς για την απόδοσή του στο έργο αυτό) που ξεκίνησε από το δώμα του Θεάτρου του Νέου Κόσμου στις αρχές του 2005, για να παιχτεί πρώτα εκεί και έπειτα στον Κάτω Χώρο επι δυόμιση χρόνια με μεγάλη επιτυχία. Στα επόμενα χρόνια δουλεύτηκε ξανά και ξανά, γνώρισε δύο ακόμα διανομές με νέους ηθοποιούς και παρουσιάστηκε σε μεγάλα θέατρα σε όλη την Ελλάδα και στην Κύπρο. Το 2011 παρουσιάστηκε ξανά με την πρώτη της διανομή, αυτή των δημιουργών της, στο Θέατρο Badminton.

Έχουν εκδοθεί τα εξής έργα του (από τις εκδόσεις της Νέας Σκηνής του Θεάτρου του Νέου Κόσμου):

1. «Κατσαρίδα»
2. «Μια τεράστια έκρηξη»
3. «Λιοντάρια»
4. «Το βέλος που δεν πληγώνει»
5. «Η ωραιότερη ιστορία του κόσμου»

Και τα συλλογικά:

1. «Μόνο την αλήθεια» (πρώτο μέρος, με την Μαρία Φιλίνη, εκδόσεις της Νέας Σκηνής του Θεάτρου του Νέου Κόσμου)
2. «Παίγνια» (από τις εκδόσεις Futura)

ΚΡΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Από το ΓΙΩΡΓΟ ΣΜΥΡΝΗ

«ΜΙΑ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΕΚΡΗΞΗ» - ΕΞ-ΑΙΡΕΤΙΚΟ!

Παρακολουθήσαμε το πρόσφατο δημιούργημα του Βασίλη Μαυρογεωργίου, το «Μια τεράστια έκρηξη» στο θέατρο του Νέου Κόσμου, σε σκηνοθεσία του ίδιου και του κολλητού του και μόνιμου συνεργάτη του Κώστα Γάκη. Πρωταγωνιστής είναι ο Γιώργος Πυρπασόπουλος, ο οποίος ερμηνεύει τον κεντρικό χαρακτήρα του έργου.

Ο Γιώργος είναι ο πρωταγωνιστής και καταδιώκεται από μία εικόνα, που προέρχεται από τις αμέτρητες sci fi ταινίες που έχει δει και κυρίως τους διάφορους Αρμαγεδόνες, στους οποίους η γη καταστρέφεται από κάποιον μετεωρίτη ή τη γλιτώνει την τελευταία στιγμή. Έτσι και στο όραμα του Γιώργου, ο μετεωρίτης έρχεται απειλητικός για να εξαφανίσει τη ζωή στον πλανήτη- όπως έκανε κάποτε με τους δεινόσαυρους. Όμως ο ηρωικός Γιώργος επιτίθεται πάνω στο πέτρινο κήνος και το καταστρέφει... Με «μία τεράστια έκρηξη»!

Ακολουθεί η πραγματική ζωή του Γιώργου. Το παιδί γίνεται άντρας και φτάνει η ώρα να διαβεί το κατώφλι του σπιτιού του. Η αλήθεια που βιώνει δεν μοιάζει σε τίποτα με τις ηρωικές ταινίες. Οι άνθρωποι είναι λίγοι, η καθημερινότητα είναι λίγη και η ζωή είναι γεμάτοι με κακούς, παρά με ήρωες. «Απατεώνες, ψεύτες, κλέφτες, φίλοι που μπροστά σε γλείφουν και πίσω σε θάβουν, βρομιάρες γκόμενες που σου ξεριζώνουν την καρδιά, τη βάζουν στο μπλέντερ και την κάνουν μοχίτο, μίζερη μικροαστική ζωή κολλώντας τιμές στο σούπερ μάρκετ σε κονσέρβες ντομάτας με χυμό ή και με κομματάκια, φτηνή αρχιτεκτονική ως εκεί που φτάνει το μάτι, λεπτά παιχνίδια εξουσίας και εκδίκησης από την Βουλή των Ελλήνων μέχρι τους φουσκωτούς τύπους που σου κάνουν μετακόμιση, μα πάνω απ' όλα μοναξιά κι αυτή η αίσθηση ότι δεν είσαι παρά ένα μηδενικό και καλύτερα να μην είχες γεννηθεί ποτέ, καλέ μου φίλε Γιώργο...» όπως αναφέρεται χαρακτηριστικά στο δελτίο τύπου της παράστασης.

Αν και ο Μαυρογεωργίου έχει παραδεχθεί, ότι πολλά από τα περιστατικά προέρχονται από προσωπικά του ημερολόγια, η ζωή του Γιώργου εξιστορείται με έναν τρόπο που συνέχεια υπερβαίνει τη ρεαλιστική αποτύπωση. Ο ρεαλισμός, άλλωστε, για τον συγγραφέα, «είναι ένα πέπλο πεζότητας που σκεπτάζει τον κόσμο».

Θα έλεγα, πως ο Μαυρογεωργίου έχει βάλει βιώματα και τεχνοτροπίες στο μπλέντερ και τα έχει διυλίσει με τέτοιο τρόπο, ώστε να παράγονται διαρκώς αντιθετικά ζεύγη, που συγκρούονται μεταξύ τους και φτιάχνουν πολλές μικρές εκρήξεις. Το κλασικό συγκρούεται με το μεταμοντέρνο. Το τραγούδι με τον πεζό λόγο. Το όνειρο με την πραγματικότητα. Το παρελθόν με το μέλλον. Η αγάπη για ζωή με την πιο καταθλιπτική ηττοπάθεια. Η δουλειά- αγγαρεία με την τέχνη. Το ψέμα με την αλήθεια. Ο ηρωισμός με το "ζήσε κι άσε τους άλλους να πεθάνουν».

ΥΠΕΡΗΡΩΑΣ ΚΑΛΕΙ «ΑΔΕΡΦΗ ΨΥΧΗ»!

Για τον Μαυρογεωργίου ο ήρωας πρέπει να πληρώσει ένα τίμημα. Γι' αυτό και κατά τη γνώμη του, ήρωας είναι μόνο ο απελπισμένος άνθρωπος. Ο Γιώργος στο τέλος της διαδρομής, νιώθει ότι έχει πολλά να χάσει. Και δε θέλει πια να γίνει σωτήρας της ανθρωπότητας, καταβάλλοντας το τίμημα.

Εκτός από το όνειρο του σούπερ-ήρωα, το έργο διαποτίζεται από την φαντασίωση της «αδερφής ψυχής», με την οποία είχαμε κάποια μορφή ενότητας πριν γεννηθούμε και πασχίζουμε όλη μας την «υλική» ζωή να τη βρούμε. Είναι για να είμαστε ειλικρινείς- μια ιδέα εξίσου παιδική με αυτήν του σούπερ ήρωα.

Η ανάγκη ανακάλυψης της λεγόμενης αδερφής ψυχής στοιχειώνει το Γιώργο εξίσου, αν όχι και περισσότερο, από την επιθυμία του να γίνει σούπερ ήρωας καθ' όλη τη διάρκεια του έργου. Στο φινάλε μόνο το ένα όνειρο νικάει και πραγματοποιείται. Το άλλο εγκαταλείπεται. Ο Γιώργος δεν ωριμάζει. Απλά, αντί να ονειρεύεται σαν αγοράκι, το κάνει πλέον σαν κοριτσάκι.

ΕΞΟΧΕΣ ΚΙ ΑΙΡΕΤΙΚΕΣ ΕΜΠΝΕΥΣΕΙΣ

Όπως κάθε μεταμοντέρνος καλλιτέχνης, που σέβεται τον εαυτό του, έτσι και ο Μαυρογεωργίου σε όλη την έκταση του έργου δεν περιορίζεται σε ένα μόνο στυλ. Παίζει με τα καλλιτεχνικά είδη και τις σχολές και διακωμωδεί τεχνοτροπίες άλλων εποχών.

Μία σκηνή μεγάλης έμπνευσης και δημιουργικότητας, η οποία δείχνει τις δυνατότητες του «αιρετικού» Μαυρογεωργίου είναι η περιγραφή ενός οικογενειακού καυγά με μίμηση του ύφους αρχαίας τραγωδίας. Τολμώντας να παρωδήσει το ύφος της αρχαίας ελληνικής τραγωδίας, χωρίς καμία ενοχή, ο καλλιτέχνης δείχνει πραγματικά τα δόντια του!

Ο Γιώργος μαλώνει τη μητέρα- Κλυταιμνήστρα:

«Άμυαλη! Στην κάμαρή σου, πάνω στο νυφικό κρεβάτι, που 120 κατασκευαστές επίπλων το έφτιαξαν, που με τον άντρα σου μοιράστηκες και δύο βλαστούς μέσα στη φλογερή σου νιότη του χάρισης, εμένα και τη βαριόμοιρη αδερφή μου που σπουδάζει τώρα στην μακρινή την ΑΚΤΟ (...) είχες το θράσος και κουβάλησες τούτον εδώ τον Αίγισθο, που είναι... πώς να το πω... τελείως μαλάκας.»

Τσακώνεται με τον πατριό του- τον Αίγισθο και τον ακούει όλη η πολυκατοικία. Τον επικό καυγά θα αφηγηθεί η θυρωρός- αγγελιοφόρος:

«Έρχομαι από της πολυκατοικίας το ξακουστό παλάτι, δούλα φτωχή και θυρωρός, και δεν κατέχω λόγο ποιητών και ευστοφία, μα όσα τα ταπεινά μου μάτια αντίκρισαν (...) όσο καλύτερα μπορώ θα σας τα ιστορήσω. Προσβάλλει ο γιος τη μάνα κι ο Αίγισθος, με γυμνό το στέρνο, αφού είχε βγει μόλις από το ντους, υψώνει τη φωνή...»

Η άλλη σκηνή που έχει εντυπωσιάσει τους πάντες, με την ιδιοφυΐα της, είναι η κατάδυση του Γιώργου στον κάτω κόσμο, η δική του «Νεκυΐα» (ή μήπως καλύτερα τους δικούς

του «Βάτραχους»;- μιας και μιλάμε για κωμωδία). Ο Γιώργος, έχει ένα σοβαρό τραυματισμό και πραγματοποιεί μια σύντομη επίσκεψη στον κάτω κόσμο. Για να γλιτώσει από το Θάνατο παίζει ένα παιχνίδι μαζί του (κάτι σαν επιτραπέζιο). Το κωμικό παιχνίδι του Γιώργου με το Θάνατο ονομάζεται Νεκρόπολη -μια μακάβρια βερσιόν της Μονόπολης. Ο τρόμος του θανάτου διακωμωδείται με φαντασία και τόλμη.

Όσον αφορά τους ηθοποιούς, ξεχώρισα την Κατερίνα Μαυρογεώργη, χωρίς να σημαίνει αυτό ότι οι άλλοι δύο, ο Πυρπασόπουλος και η Μαρία Φιλίνη ήταν κακοί. Το σκηνικό δεν είναι εκπληκτικό, ωστόσο απεικονίζει με ακρίβεια το παιδικό σύμπαν μέσα στο οποίο ο πρωταγωνιστής ζει κι ονειρεύεται, ενώ υπηρετεί με άνεση τις ανάγκες της αφήγησης- αστραπή του Μαυρογεωργίου.

Συμπερασματικά, θα έλεγα ότι το «Μια τεράστια έκρηξη», μολονότι άνισο και σε μερικά σημεία κάπως αφελές, εμφανίζει υπέροχες αναλαμπές ενός χαρισματικού δημιουργού.

29 Μαρτίου 2011

(Παρουσίαση στην ιστοσελίδα www.monopoli.gr)



Από την παράσταση του Θεάτρου του Νέου Κόσμου το 2010
Μαρία Φιλίνη, Γιώργος Πυρπασόπουλος, Κατερίνα Μαυρογεώργη.

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Όπως αναφέρεται στην έκδοση του έργου από τις εκδόσεις της Νέας Σκηνής του «Θεάτρου του Νέου Κόσμου» (Αντισθένης και Θαρύπου, Νέος Κόσμος, Αθήνα), μια πρώτη μορφή παρουσίασης έγινε στην εκδήλωση «24 hour plays»* στο Θέατρο «ΧΩΡΑ» (Αμοργού 20, Κυψέλη Αθήνα) το Μάρτιο του 2010, σε σκηνοθεσία του Βασίλη Χριστοφιλάκη. Στο «Θέατρο του Νέου Κόσμου» η πρώτη παράσταση δόθηκε στις 17/11/2010, σε σκηνοθεσία Βασίλη Μαυρογεωργίου και Κώστα Γάκη που έγραψε και τη μουσική και τους στίχους, και Σκηνικά-Κοστούμια της Μαργαρίτας Χατζηϊωάννου, με τους Γιώργο Πυρπασόπουλο, Κατερίνα Μαυρογεώργη και Μαρία Φιλίνη.

Την επόμενη θεατρική περίοδο το έργο παίχτηκε με την ίδια σύνθεση αρχικά στο «Θέατρο» του Κέντρου Πολιτισμού «Ελληνικός Κόσμος» στην Αθήνα (Πειραιώς 254, Ταύρος) και από τις 25 Νοεμβρίου 2011 έως και τις 15 Ιανουαρίου 2012 στο Δημοτικό Θέατρο Καλαμαριάς «Μελίνα Μερκούρη», στη Θεσσαλονίκη.

Μετά την Θεσσαλονίκη το έργο επέστρεψε στην Αθήνα, πάλι στο «Θέατρο Νέου Κόσμου» από 21.01.2012 έως 08.04.2012 αυτή τη φορά με το συγγραφέα, Βασίλη Μαυρογεωργίου, στον βασικό ρόλο.

Τον Ιανουάριο του 2014 (έως και τον Απρίλιο) το έργο του Βασίλη Μαυρογεωργίου ανέβηκε από την επαγγελματική θεατρική σκηνή του "Politheatro", μιας αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με έδρα τα Ιωάννινα, που δραστηριοποιείται στο χώρο του θεάτρου και ευρύτερα του πολιτισμού τα τελευταία 25 χρόνια, στο θέατρο «Πολυθέαμα» των Ιωαννίνων, σε σκηνοθεσία Θοδωρή Γκόγκου, σκηνικά/ κοστούμια και video Μαρίας Κατσούρα και μουσική Γιώργου Παπαθανασίου, με τους Θοδωρή Γκόγκο, Στέλλα Κατσαρού και Αγγελική Μιχαλοπούλου. Το έργο παρουσιάστηκε από το "Politheatro" και το Μάιο του 2014 στην Πάτρα στο Θέατρο «Act» καθώς και σε καλοκαιρινή περιοδεία σε διάφορες κωμοπόλεις της περιοχής των Ιωαννίνων (Κοσμηρά, Μάρμαρα, Νεοχωρόπουλο..)

* Η γνωστή από το Broadway της Νέας Υόρκης θεατρική εκδήλωση «24 Hour plays» στην Ελλάδα έγινε για πρώτη φορά στο Θέατρο «ΧΩΡΑ», τον Μάρτιο του 2010, και στη συνέχεια τον Απρίλιο του 2012 στο Θέατρο «Τζένη Καρέζη» και το Μάρτιο του 2014 στο Θέατρο «ΚΑΠΠΑ».

Το 1995 στη Νέα Υόρκη, η παραγωγός Tina Fallon είχε την ιδέα να ενώσει για πρώτη φορά δημιουργικούς ανθρώπους από τον χώρο του θεάματος και να τους βάλει να δουλέψουν πειραματικά υπό χρονική πίεση. Αρχικά σκόπευε να το κάνει μία φορά, αλλά τόσα χρόνια και πάνω από 300 έργα μετά, το εγχείρημα συνεχίζεται με μεγάλη επιτυχία στη Νέα Υόρκη, το Λονδίνο, το Λος Άντζελες, το Σικάγο, τη Βόννη και την Αθήνα. Το «24 Hour plays» συνεργάζεται πια με διάφορους γνωστούς οργανισμούς από το Urban Arts Partnerships μέχρι το Old Vic του Kevin Spacey στο Λονδίνο. Αμέτρητοι γνωστοί ηθοποιοί, συγγραφείς, σκηνοθέτες έχουν συμμετάσχει:

Julianne Moore, Philip Seymour Hoffman, Jennifer Aniston, Brian Cox, America Ferrera, Josh Hartnett, Ashton Kutcher, Kwame Kwei-Armah, Sienna Miller, Demi Moore, Cynthia Nixon, Rosie Perez, Sam Rockwell, Josie Rourke, Brooke Shields, Kevin Spacey, Julia Stiles, Vince Vaughn, Dominic West, Elijah Wood, Rosie Perez, Benjamin Bratt, Liev Schreiber, Kyra Sedgwick, Marisa Tomei
Στο Θέατρο «ΧΩΡΑ», στις 23 & 30 Μαρτίου 2010, 6 συγγραφείς, 6 σκηνοθέτες, 20 ηθοποιοί, καταξιωμένοι και ανερχόμενοι, υπό την καθοδήγηση των Αμερικάνων παραγωγών, όλοι μαζί, μέσα σε 24 ώρες έγραψαν, σκηνοθέτησαν και ερμήνευσαν 6 πρωτότυπα θεατρικά έργα σε μια ενιαία παράσταση των 90 λεπτών. Στα πλαίσια αυτά το 'Μια τεράστια έκρηξη' παρουσιάστηκε σε μια πρώτη μορφή σε σκηνοθεσία Βασίλη Χριστοφιλάκη.



Από την παράσταση του Θεάτρου του Νέου Κόσμου το 2011
Κατερίνα Μαυρογεώργη, Βασίλης Μαυρογεωργίου, Μαρία Φιλίνη.



Απο την παράσταση του "Politheatro"
Θοδωρή Γκόγκος, Στέλλα Κατσαρού, Αγγελική Μιχαλοπούλου.

30 ΧΡΟΝΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΘΕΑΤΡΙΚΟ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

ATELIER
THÉÂTRALE
GREC

Το Ελληνικό Θεατρικό Εργαστήρι (Atelier Théâtral Grec), ιδρύθηκε τον Φεβρουάριο του 1984 από μια ομάδα νέων υπαλλήλων των κοινωτικών οργάνων, και τον Ιούνιο του 1985 έδωσε την πρώτη του παράσταση με ένα άπαιχτο έργο του Γιώργου Σκούρτη, "Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης". Ήταν μια εποχή τελείως διαφορετική από τη σημερινή: οι Βρυξέλλες τότε δεν ήταν ακόμη η έντονα κοσμοπολίτικη πρωτεύουσα της Ευρώπης που είναι σήμερα, η Ελλάδα βρισκόταν σχετικά μακριά χωρίς τις δυνατότητες επικοινωνίας που προσφέρει η τεχνολογική ανάπτυξη και οι πολιτιστικές δραστηριότητες για να γεφυρώσουν αυτή την απόσταση ήταν σχετικά περιορισμένες.

Το Ελληνικό Θεατρικό Εργαστήρι λοιπόν λειτούργησε αρχικά ως συνδετικός κρίκος μεταξύ των Βρυξελλών και του θεατρικού πλούτου της Ελλάδας. Στα 30 χρόνια που πέρασαν η θεατρική αυτή ομάδα με συνέπεια και συνέχεια παρουσίασε πολλά έργα του Ελληνικού θεατρικού ρεπερτορίου καλύπτοντας όλο το εύρος του, από το αρχαίο έως το σύγχρονο, διασκεδάζοντας και όχι μόνο, μικρούς και μεγάλους θεατές των Βρυξελλών.

Θεωρούμε ότι η πολυετής και συνεχής παρουσία της ομάδας μας αξίζει να γιορτασθεί με ξεχωριστό τρόπο. Κατά τη διάρκεια λοιπόν του 2014 και 2015 που σηματοδοτούν τα 30 χρόνια από την ίδρυση και την πρώτη παράσταση της ομάδας αντίστοιχα, προγραμματίζουμε ορισμένες εκδηλώσεις πέραν των θεατρικών παραστάσεων, όπως ομιλίες και συζητήσεις για το θέατρο, αφιερωμένες στην συνολική προσφορά του Ελληνικού Θεατρικού Εργαστηρίου στη θεατρική και γενικότερα στην πολιτιστική ζωή των Βρυξελλών. Η συμμετοχή σας θα μάς ευχαριστήσει ιδιαίτερα.

Η ομάδα

ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΑΥΡΟΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΗ ΝΑΤΑΛΙ ΧΑΤΖΗΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΕ ΤΗΝ
ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ «ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΡΗΞΗ»

Η «Μεγάλη Έκρηξη» μιλάει για το άγριο πέρασμα στην ενηλικίωση;

Β.Μ.: Κάπως έτσι. Είναι για έναν τύπο που, μικρότερος, έβλεπε τον «Πόλεμο των Άστρων» και τέτοια παραμύθια που λένε πως, μόλις γεννιέσαι, πρέπει να βρίσκεις έναν δάσκαλο για να σε μάθει να χειρίζεσαι το φωτόσπαθο, ώστε αργότερα να σώσεις το σύμπαν από τη σκοτεινή πλευρά της Δύναμης. Μεγαλώνοντας καταλαβαίνει πως δεν υπάρχουν τέτοιοι δάσκαλοι, η σκοτεινή πλευρά είναι παντού, αλλά φοράει μάσκες, και ο ίδιος δεν μπορεί να γίνει ήρωας...

Είναι αυτοβιογραφικό το έργο;

Β.Μ.: Είναι, αλλά έχει και σημεία που ξεφεύγουν τελείως. Έχω επηρεαστεί πάρα πολύ απ' τη γραφή του Σερντάρης και του Κάρβερ, που δημιουργούν ένα σουρεαλιστικό σύμπαν, αλλάζοντας την πραγματικότητα με έναν ρεαλιστικό τρόπο. Μπορεί, π.χ., να πουν ότι «η σπιτονοικοκυρά μου μοιάζει με τεράστιο παπαγάλο που έρχεται και σφουγγαρίζει». Είναι σουρεαλιστικό, αλλά, απ' την άλλη, αυτό το παιχνίδι του προσωπικού πρίσματος το 'χει μέσα της η ίδια η πραγματικότητα.

Γιατί «Μεγάλη Έκρηξη»;

Β.Μ.: Ο ήρωας είναι ένας επίδοξος «Τζεντάι» που ονειρεύεται να σώσει τη Γη από μετεωρίτη: Φαντάζεται δηλαδή ότι τρέχει με το διαστημόπλοιό του και πέφτει πάνω στον μετεωρίτη με μια φοβερή βόμβα, τινάζεται και ο ίδιος στον αέρα, αλλά σώζει την ανθρωπότητα. Το έργο ξεκινάει την ώρα της ανατίναξης, με τον ήρωα να λέει «τα όργανά μου αιωρούνται στον αέρα, εγώ γίνομαι ένα με το σύμπαν» και κάτι τέτοια. Μετά τη μεγάλη φανταστική έκρηξη επιστρέφει όμως στην πεζή ζωή σαν ένας μικρός άνθρωπος που συνεχίζει να αναζητά ένα σούπερ νόβα. Γιατί έρχεσαι στη ζωή και αναρωτιέσαι «θα κάνω μια τεράστια έκρηξη, να αφήσω έναν κρατήρα στη Γη ή θα περάσω και θα σβήσω σαν τα αστέρια που γίνονται λευκοί νάνοι;».

Μικρός θέλατε κι εσείς να γίνετε «Τζεντάι»;

Β.Μ.: Ακόμα θέλω, ειδικά αν εμφανιστεί ο Μάστερ Γιόντα και μου πει «πάμε στον πλανήτη Τατουίν να εκπαιδευτείς για μερικά χρόνια;». Η δική μας γενιά μεγάλωσε με τον «Πόλεμο των Άστρων». Ήταν η επιστημονική φαντασία της εποχής μας. Ήθελα να γίνω αστροναύτης. Έχω δει όλα τα βιντεάκια της NASA για τη Σελήνη, έχω διαβάσει όλα τα κειμενάκια που υποστηρίζουν ότι ο άνθρωπος δεν πήγε ποτέ στο φεγγάρι και όλα τα άλλα που επιμένουν για το αντίθετο. Εύχομαι να πήγαμε!

Η μεγαλύτερη διάψευση καθώς ενηλικιώνόσασταν ποια ήταν;

Β.Μ.: Οι γυναίκες, το επάγγελμα, τα λεφτά, το σπίτι. Το

σπίτι δεν είναι παλάτι. Οι γυναίκες δεν είναι πριγκίπισσες. Εγώ δεν είμαι σούπερ - δυνατός. Το σώμα κουράζεται. Οι άνθρωποι σε καταβάλλουν. Όταν είσαι μικρός, νιώθεις ότι είσαι στα χέρια μιας δύναμης που σε καθοδηγεί κι ότι τα πράγματα είναι βαλμένα στη σειρά, ώστε να γίνουν όπως πρέπει. Μετά μεγαλώνεις σ' αυτή την πόλη που μοιάζει με φρικτό τσιμεντομελίσσι και λες «πού είναι αυτή η θεϊκή φροντίδα; Εγώ πρέπει να παίρνω αποφάσεις για όλα αυτά; Τι ώρα θα ξυπνήσω αλλά και τι θα κάνω στη ζωή μου;».

Στο θέατρο όμως η πορεία σας έως τώρα (Εθνικό, Θέατρο Νέου Κόσμου κ.λπ.) ήταν κάθε άλλο παρά λόγος διάψευσης.

Β.Μ.: Στο ξεκίνημά μας ήμασταν πολύ τυχεροί. Από κει και πέρα, όμως, αρχίζεις να αντιμετωπίζεις διάφορα προβλήματα του στυλ «Τι θέλω να πω; Ποιος είμαι; Με αφορά αυτό το έργο; Γιατί ενώ με αφορούσε, δεν κατάφερα να εκφραστώ πολύ;». Και, μεγαλώνοντας, ανακαλύπτεις ότι ούτε μέσα στο θέατρο τα πράγματα είναι τόσο παραμυθένια όσο νόμιζες.

Τι είναι τα μη παραμυθένια του θεάτρου;

Β.Μ.: Είναι αυτό που η πρώτη δουλειά γίνεται σχεδόν από μόνη της, αλλά μετά καταλαβαίνεις ότι πρέπει να χύσεις πολύ ιδρώτα κι ότι χρειάζεται και μία τεχνική που είναι καθαρά θέμα εμπειρίας, δουλειάς και λαθών. Το να φας τα μούτρα σου δεν είναι βέβαια κακό. Αρκεί να μην τα τρως ξανά και ξανά, κάνοντας το ίδιο λάθος.

Με την «Κατσαρίδα» κάνατε πάντως μια «μεγάλη έκρηξη»! Το γεγονός ότι τότε έπεσαν ξαφνικά πολλά φώτα επάνω σας, όλα τα ΜΜΕ κι ένα μεγάλο μέρος του θεάτρου, θα ήταν, φαντάζομαι, υπέροχο. Ήταν όμως και τραυματικό;

Β.Μ.: Όταν είσαι ένα αστέρι που πέφτει, σε φωτογραφίζουν την ώρα που πέφτεις. Αλλά, αφού πέσεις, είσαι μια κοσμική πέτρα που σβήνει. Αυτό ισχύει πάντα στο επάγγελμά μας κι είναι λογικό. Όταν εμφανίζεται ένα νέο παιδί κι έχει να πει κάτι, όλοι πέφτουν επάνω του. Μετά ασχολούνται με το επόμενο φρέσκο πρόσωπο. Είναι τραυματικό από την άποψη ότι στην αρχή μοιάζεις με παιδί που σου δίνουν σημασία οι μεγάλοι, ενώ μετά ασχολούνται με τον μικρότερο αδελφό σου – αν κι εσύ ακόμα θέλεις φροντίδα. Αλλά είναι και λίγο προβληματικό να βασιστεί η ζωή σου σ' αυτό. Αντίθετα πρέπει να μάθεις να συνεχίζεις, χωρίς να δίνεις σημασία στα φώτα της δημοσιότητας. Αν έχεις ανάγκη να κάνεις κάτι, θα το κάνεις. Αν όχι, το παρατάς. Δεν είναι τόσο τραγικό.

Δεν λειτουργεί όμως κι αυτή η αγωνία «άραγε θα μπορέσω να φτάσω ξανά τον εαυτό μου»;

Β.Μ.: Εντάξει, ισχύει. Με τον Κώστα συχνά αναρωτιόμαστε, π.χ., αν θα ξανακάνουμε μια «Κατσαρίδα». Αλλά μετά σκεφτόμαστε πως αυτό που πρέπει να σε απασχολεί περισσότερο είναι το πώς θα ανακαλύψεις κάθε φορά την ανάγκη που σε ωθεί να κάνεις κάτι. Όταν την εντοπίζεις, δεν σε απασχολεί πια αν αυτό θα αρέσει ή όχι. Το κάνεις για τον εαυτό σου. Αν ασχολείσαι μόνο με το αν θα αρέσει, τότε γίνεσαι σαν το νήπιο που για να τραβήξει την προσοχή της

μαμάς του, ισορροπεί στο κάγκελο του μπαλκονιού.

Παρ' όλα αυτά, έπειτα από εκείνη την επιτυχία αντιληφθήκατε ανταγωνισμό ή και «πικρία»;

Β.Μ.: Ακούσαμε διάφορα. Μπορεί να είχαν και δίκιο όσοι είπαν όσα είπαν. Αλλά γι' αυτό σκέφτομαι ότι η κριτική πρέπει να είναι πάντα επώνυμη: για να ξέρεις ποιος σε κρίνει. Μπορεί κάποιος να διαφωνεί, επειδή απλά έχει μια άλλη αντίληψη για τα πράγματα.

Η καλύτερη κριτική από ποιον μπορεί να προέρχεται;

Β.Μ.: Από κάποιον εμπειρότερο που θέλει το καλό σου και σου δίνει μια σκληρή οδηγία για να βελτιωθείς κι όχι για να σε καταστρέψει. Γιατί είναι άλλο να σου πουν «κοίτα, δεν το έχεις αυτό» κι άλλο «αυτό δεν το έχεις φτάσει ακόμα. Θέλεις δουλειά». Αυτός που πιστεύει σ' εσένα βλέπει την αχρηστία σου, αλλά δεν την παρουσιάζει ως αναπηρία.

Εσείς ξεκινήσατε σπουδάζοντας κόμιξ και στην πορεία βρήκατε έναν τρόπο να κινηθείτε μεταξύ αυτών και του θεάτρου...

Β.Μ.: Το λατρεύω το κόμιξ. Το αγαπώ εξίσου με το θέατρο και βρίσκω συσχετισμούς. Γι' αυτό κι εγώ κι ο Κώστας έχουμε στη δουλειά μας λίγο την έννοια του καρέ-καρέ. Ίσως και η γενιά μας που μεγάλωσε με τα κόμιξ να βαριέται το πιο αργό θέαμα. Όταν έχεις μάθει να εκτονώνεις τη βαρεμάρα σου με κόμιξ, θέλεις μετά και γρήγορο κινηματογράφο και γρήγορο θέατρο.

Έχετε πει, παρ' όλα αυτά, ότι σας ενδιαφέρει κυρίως η συγγραφή.

Β.Μ.: Μου αρέσει πολύ η έννοια της οργανωμένης συγγραφικής δουλειάς και της έρευνας. Βέβαια το να δουλεύεις πάνω στη σκηνή, με τους ηθοποιούς, σε μαθαίνει, σε τεχνικό επίπεδο, πολλά και πολύ χρήσιμα. Χωρίς τη θεατρική εμπειρία μπορεί, δηλαδή, να ξεκινούσα να γράψω κάτι τελείως χαστικό, ενώ τώρα σκέφτομαι μήπως αυτό που έγραψα είναι μεγάλο, ανιαρό ή αντιθεατρικό.

Από τη συγγραφή στη σκηνοθεσία δεν πρέπει κανείς να υποστεί μια προσγείωση;

Β.Μ.: Πολύ ανώμαλη. Όταν υλοποιείται μια πρόταση, είναι σαν να σκοτώνεις όλες τις άλλες εκδοχές που θα μπορούσες να επιλέξεις. Η σκηνοθεσία είναι ίσως η πιο βασανιστική από όλες τις θεατρικές δουλειές, γιατί πρέπει ο σκηνοθέτης να αναλάβει την ευθύνη να μεταφέρει στην πραγματικότητα αυτό το φανταστικό παιδί.

Κι όταν έχει κανείς χαμηλό προϋπολογισμό κι έχει ονειρευτεί το «Avatar» και...

Β.Μ.: ...να το κάνεις με χαρτόνια. Αν έχεις το όνειρο, θα το κάνεις. Και μπορεί καμιά φορά η φτώχεια να φέρει καλύτερα αποτελέσματα από τον πλούτο. Αναγκάζεσαι να γίνεις εφευρετικός. Φτάνει να μην αντιμετωπίσεις τη φτώχεια σαν ευκολία – πράγμα που το βλέπουμε σε πληθώρα θεατρικών

παραστάσεων. Γι' αυτό πιστεύω ότι ένας σκηνοθέτης πρέπει πρώτα να σκέφτεται πώς θα ήταν η παράστασή του αν είχε ένα εκατομμύριο ευρώ και μετά, ό,τι σκέφτηκε, να το κρατήσει, να μπει στο θεατράκι των 50 θέσεων, να μετρήσει τα λίγα χιλιάδες ευρώ του και να βρει τρόπους να αντικαταστήσει τις μεγάλες εικόνες με μικρές.

Σχεδόν κάθε χρόνο δείχνετε μεγάλη θεατρική δραστηριότητα. Είναι λόγω ενέργειας ή λόγω επιβίωσης;

Β.Μ.: Κακά τα ψέματα, με μια σκηνοθεσία δεν επιβιώνεις με τίποτα.

Δεν ισχύει και το – μάλλον όχι και τόσο παράδοξο – φαινόμενο οι νέοι να προβάλλονται και να επιλέγονται περισσότερο, αλλά και να υποαμείβονται;

Β.Μ.: Κι εδώ όπως και σ' άλλες δουλειές, τα λεφτά είναι λίγα. Να συζητήσουμε πόσα λεφτά πρέπει να παίρνει ένας ικανός ηθοποιός που γεμίζει ένα θέατρο; Κι όμως ο παραγωγός έχει πάντα τη μερίδα του λέοντος. Ζούμε σε μια εποχή που η κατάθεση ψυχής κοστίζει πολύ φθηνά και η ιδέα είναι σχεδόν τζάμπα. Μερικοί φέρονται σαν να σου κάνουν τη χάρη που σε αφήνουν να τους δώσεις την ιδέα σου και να υπάρχουν. Κι αν ανεβαίνεις στη σκηνή και γεμίζεις την αίθουσα «εντάξει, αν δεν ήσουν εσύ, θα ήταν κάποιος άλλος». Οπότε τελικά αυτό καταντάει μέρος του επαγγέλματος. Καταλήγεις να παρηγοριέσαι όταν σκέφτεσαι: «Αναγνωρίζουν λίγο την ιδέα μου, πληρώνω και τσίμα-τσίμα το νοίκι!».

Αν είχατε το φωτόσπαθο, τι θα κάνατε;

Β.Μ.: Θα 'θελα πάρα πολύ να βομβαρδίσω τη Βουλή. Μου φάνηκε απίστευτο που ακόμα κι όταν κάηκαν οι άνθρωποι στη Marfin στη Βουλή έγινε το γνωστό πολιτικό παιχνίδι «ψάχνουμε πώς να χειριστούμε ένα γεγονός». Το Κοινοβούλιο είναι ένας άλλος κυβερνοχώρος και οι πολιτικοί δεν πατούν πολύ καλά στα πόδια τους, ούτε βλέπουν τι συμβαίνει γύρω τους. Κάθε γεγονός μεταφράζεται σε πολιτικό όφελος. Δηλαδή σκοτώνονται δέκα άνθρωποι; Σκέφτονται ποιος θα πάρει ψήφους απ' αυτό. Απολούνται 1.000 άτομα; Σκέφτονται χαιρέκακα σε ποιον θα πέσει η πολιτική ευθύνη. Η πυροσβεστική σβήνει γρήγορα τη φωτιά; Σκέφτονται ότι η κυβέρνηση θα εξασφαλίσει ψήφους. Κι εκτός από αυτό, τα τελευταία χρόνια βγήκε και όλη η... βρόμα με τα χρήματα που «εξαφανίστηκαν» με ευθύνη, όχι μόνο της Ελλάδας, αλλά ολόκληρης της Ευρώπης. Το πράγμα καταρρέει όλο μαζί. Απλώς εμείς, ως μεγάλοι απατεώνες, είμαστε από τους πρώτους που πέφτουμε.

Ενώψει δημοτικών εκλογών, ξαναζούμε πάντως «μέρες προεκλογικού πυρετού»...

Β.Μ.: Εμένα αυτό που με εξοργίζει είναι ότι δεν υπάρχει καθόλου η έννοια της πολιτικής ευθύνης. Το να βγει ένας πολιτικός να πει «φταίμε», θα γίνει μόνον σαν επικοινωνιακό τρικ. Δεν πιστεύω ότι υπάρχει κάποιος μέσα στη Βουλή που αισθάνεται πραγματικά το βάρος της ευθύνης που του αναλογεί ή που πονάει πραγματικά τον τόπο. Στα καλά οι πολιτικοί είναι πρώτοι και στα κακά «την κάνουν».

Εν τω μεταξύ παίζει και το γνωστό «πού είναι οι καλλιτέχνες και οι πνευματικοί άνθρωποι να μιλήσουν»!

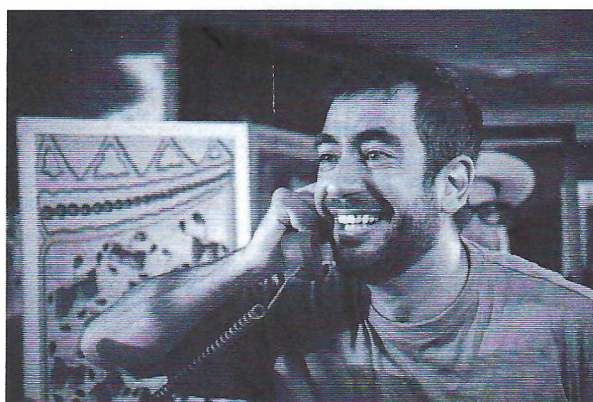
Β.Μ.: Σκέφτομαι ότι, παρ' όλα αυτά, η εποχή σου δίνει κάποια κομφορ που σε κάνουν να μην αναπτύσσεις τόσο όσο άλλοτε την τάση να αντισταθείς ή να ξυπνήσεις. Από την άλλη πλευρά, αυτό που λείπει δεν είναι η άποψη των καλλιτεχνών, αλλά το να βγουν κάποιοι πολιτικοί ηγέτες με φρέσκια φιλοσοφία πάνω στα πράγματα. Θα 'θελα πολύ να μπορώ να υποστηρίξω μια πολιτική δύναμη που θα βγει επιθετικά, θα βρίσει, θα αποδώσει δικαιοσύνη και θα αλλάξει τα πράγματα.

Το επικίνδυνο είναι ότι τέτοια θέση επιχειρούν να δείξουν πως έχουν και ακραία κόμματα, όπως ο ΛΑΟΣ.

Β.Μ.: Καλά, ο ΛΑΟΣ παίζει απίστευτα παιχνίδια! Ξέρει πώς να ελίσσεται σαν χέλι και να χρησιμοποιεί τα πάντα προς όφελός του. Το ΚΚΕ δίπλα του μοιάζει σαν δυσκίνητο γαϊδουράκι. Και την ίδια στιγμή ο ΛΑΟΣ καταφέρνει μερικές φορές να λέει ό,τι και το ΚΚΕ, μετατρέποντάς το σε λαϊκισμό και φανατισμό.

Η δική σας γενιά δεν έχει πιθανότητες να αλλάξει κάτι;

Β.Μ.: Ξαναρχώμαστε στο πέρασμα στην ενηλικίωση: το θέμα είναι αν θα μπορέσουμε εμείς κάπως να αντισταθούμε και τι θ' απαντάμε όταν μας λένε «έλα να σε βολέψουμε». Ο καθένας έχει τη δική του απάντηση. Θα δείξει αν η δική μας γενιά θα αλλάξει κάτι ή αν ο ρόλος πάει με την ηλικία και, μόλις παίρνεις το σκήπτρο, ξεχνάς τα πάντα. Τουλάχιστον δεν νομίζω ότι κάποιος από εμάς ονειρεύεται να γίνει πρόεδρος τράπεζας ή να τα καταφέρει στο Χρηματιστήριο.



Απο τις πρόβες του έργου (φωτογραφίες του "Newsville")

**Μια τεράστια έκρηξη
Βασίλη Μαυρογεωργίου**

Σκηνοθεσία/Σκηνογραφία/Φωτισμοί
Τάσος Νυχάς

Μουσική
Μάνος Νυχάς

Κατασκευή αξεσουάρ
Thierry Dupont, Christian Guilmin

Video
Νίκος Νυχάς

Τεχνικοί
Τριαντάφυλλος Σακαλίδης, Τάσος Νυχάς
Αφίσα και καλλιτεχνική επιμέλεια προγράμματος
Αναΐς Νικολιάν

Γιώργος	Γιάννης Αμπαζής
Συμμαθήτρια Α	Αναΐς Νικολιάν
Συμμαθήτρια Β	Έλενα Αντωνακοπούλου
Αλίκη	Μαριάννα Κολυβά
Φίλη Αλίκης	Άννα Κωνσταντάτου
Κλυταιμνήστρα	Μαρία Πατακιά
Αίγισθος	Τάκης Πλέσσας
Χορός Γειτόνων	Έλενα Αντωνακοπούλου
	Μαριάννα Κολυβά
	Αναΐς Νικολιάν
	Νικολέττα Σακαλίδου
	Νίκος Χατζούδης
Αγγελιοφόρος	Απόστολος Ιωακείμης
Συμμαθητής	Πάνος Μιχαλέλης
Διευθύντρια	Μαρία Πατακιά
Καθηγητής	Απόστολος Ιωακείμης
Θεία	Λίτα Καλογεροπούλου
Μαρίνα	Μαριάννα Κολυβά
Daddy Cool	Νίκος Χατζούδης
Γιώτα	Άννα Κωνσταντάτου
Κωνσταντίνα	Νικολέττα Σακαλίδου
Βάνα	Έλενα Αντωνακοπούλου
Γαλήνη	Αναΐς Νικολιάν
Ταξιτζής	Νίκος Χατζούδης
Θάνατος	Τάκης Πλέσσας
Πρόβατο	Σταύρος Αβδούλος
Γιατρός	Απόστολος Ιωακείμης
Μαρία	Άννα Κωνσταντάτου
Ουότσον	Πάνος Μιχαλέλης
Δύτης	Απόστολος Ιωακείμης
Darth Vader	Νίκος Χατζούδης

(Ακούγονται η Μαρία Πατακιά ως «γιαγιά» και ο Τάσος Νυχάς ως «αφηγητής πλανηταρίου»)

**ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΜΑΔΑΣ
ΜΑΣ**

1. **Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης**, του Γ. Σκούρτη, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 1985, Βρυξέλλες
2. **Εσωτερικές Ειδήσεις**, του Μάριου Ποντίκα, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1986, Βρυξέλλες και Ιούνιος 1986, Λουξεμβούργο
3. **Εκκλησιάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1987, Βρυξέλλες
4. **Νταλικά**, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Οκτώβριος 1987, Βρυξέλλες
5. **Φαύστα**, του Μποστ, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντώνη Δαγκλίδη, Δεκέμβριος 1989, Βρυξέλλες
6. **Τα τέσσερα πόδια του τραπέζιού**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 1991, Βρυξέλλες
7. **Τα μονόπρακτα: Ο θάνατος του Περικλέους**, του Δ.Κορομηλά και Αίτηση σε γάμο, του Άντον Τσέχωφ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1992, Βρυξέλλες
8. **Θεσμοφοριάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1993, Βρυξέλλες
9. **Άντε Γεια**, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1994, Βρυξέλλες
10. **Ο τοπικός παράγων**, του Παναγιώτη Καγιά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 1994, Βρυξέλλες
11. **Μάνα, μητέρα, μαμά**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1995, Βρυξέλλες
12. **Ματίας ο Πρώτος**, της Άλκης Ζέη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 1995, Βρυξέλλες
13. **Το Ενυδρείο**, του Κώστα Μουρσελά, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1996, Βρυξέλλες
14. **Ο κήπος με τα χελιδόνια**, του Μπάμπη Τσικληρόπουλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1997, Βρυξέλλες - Φεβρουάριος 1997, Λουξεμβούργο
15. **Ο Σιμιγδαλένιος**, του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1997, Βρυξέλλες.
16. **Ο μπαμπάς ο πόλεμος**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 1998, Βρυξέλλες
17. **Λόγω φάτσας**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Φεβρουάριος 1999, Βρυξέλλες
18. **Αντζελίνα η Σταχτοπούτα**, της Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1999, Βρυξέλλες
19. **Χρυσοβεργαής και Ηλιοστάτη**, λαϊκό παραμύθι σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2000, Βρυξέλλες
20. **Μπαμπάδες με ρούμι**, των Ρέππα-Παπαθανασίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Δεκέμβριος 2000, Βρυξέλλες, Ιανουάριος 2001, Λουξεμβούργο
21. **Η τύχη της Μαρούλας και ο Μπάρμπα Λινάρδος**, του Δ.Κορομηλά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2001, Βρυξέλλες
22. **Ο Μίδας έχει αυτιά γαϊδάρου**, του Μ.Κορρέ, σε σκηνοθεσία Βάσου Ανδρονίδη και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Νοέμβριος 2001, Βρυξέλλες
23. **Εκκλησιάζουσες ... σαν παραμύθι**, του Αριστοφάνη σε διασκευή Κάρμεν Ρουγγέρη και σκηνοθεσία Τάσου

- Νυχά, Μάρτιος 2002, Βρυξέλλες
24. **Βαβυλωνία**, του Δημήτρη Βυζάντιου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2002, Βρυξέλλες
 25. **Το Όνειρο του Δωδεκάμερου**, του Γεωργίου Θεοτοκά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2003, Βρυξέλλες
 26. **Το Λουμπάγκο**, του Μανόλη Κορρέ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2003, Βρυξέλλες
 27. **Το κουβάρι των αλλόκοτων πραγμάτων**, σε θεατρική μεταγραφή του ομώνυμου μυθιστορήματος της Μυρτώς Κοντοβά και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2004, Βρυξέλλες
 28. **Η αρπαγή της Πριγκίπισσας Αιώρας**, του Πασχάλη Τσαρούχα, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2005, Βρυξέλλες
 29. **Ο Γενικός Γραμματέας**, του Ηλία Καπετανάκη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Ιούνιος 2005, Βρυξέλλες
 30. **Η Φεγγαρολούλουδη**, σε διασκευή από τις "1000 και μια νύχτες" και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2006, Βρυξέλλες
 31. **Τραγούδι για δύο**, της Νάνσυ Πασκάλ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2007, Βρυξέλλες
 32. **Ψόφιοι Κοριοί, Ο Φώντας, Το Υπόστεγο**, τρία μονόπρακτα του Μήτσου Ευθυμιάδη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 2007, Βρυξέλλες
 33. **Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας**, του Σαίξπηρ σε διασκευή Γιάννη Καλατζόπουλου και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2008, Βρυξέλλες
 34. **Το Πέναλτι**, του Γιώργου Παλούμπη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 2009, Βρυξέλλες
 35. **Ερωτόκριτος**, του Βιτσέντζου Κορνάρου, σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2009, Βρυξέλλες
 36. **Μια συνάντηση κάπου αλλού**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2010, Βρυξέλλες
 37. **Εχθροί εξ αίματος**, του Αρκά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 2010, Βρυξέλλες
 38. **Ο Υπάλληλος**, του Μ. Χουρμούζη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2011, Βρυξέλλες
 39. **Desperados**, του Γ. Ηλιόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2011, Βρυξέλλες
 40. **Τα Λουλούδια στην Κυρία - DESTINY**, του Άκη Δήμου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2012, Βρυξέλλες
 41. **Οι Φοιτητές** του Γ. Ξενόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2012, Βρυξέλλες
 42. **Φουσκοθαλασσιές** του Δ. Μπόγρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Οκτώβριος 2013, Βρυξέλλες
 43. **Αξύριστα πιγούνια** του Γιάννη Τσίρου και **Ποιος ανακάλυψε την Αμερική** της Χρύσας Σπηλιώτη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιανουάριος 2014, Βρυξέλλες, Μάρτιος 2014, Καρδίτσα

Η ομάδα μας συμμετείχε μέχρι σήμερα σε δύο διαγωνιστικά Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου:

Με το έργο "Νταλικά" της Κωστούλας Μητροπούλου στο 13ο Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, το Σεπτέμβριο του 1987, και διακρίθηκε με το βραβείο της "Καλύτερης Παράστασης Πρωτόπαιχτου Έργου" (δεύτερο από πλευράς σπουδαιότητας) και το βραβείο Β' Γυναίκειου ρόλου.

Με το έργο "Ποιος ανακάλυψε την Αμερική;" της Χρύσας Σπηλιώτη στο 306 Πανελλήνιο Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου Καρδίτσας τον Μάρτιο του 2014 και διακρίθηκε με το βραβείο Β' Γυναίκειου ρόλου (απο κοινού και για τις δύο ηθοποιούς της παράστασής μας), το βραβείο Μουσικής Επένδυσης και έπαινο Σκηνοθεσίας.

Ευχαριστίες

Ευχαριστούμε τον πολυχώρο "Περίπλους" και το "Newsville" για την βοήθεια στην προώθηση της παράστασης και τον συγγραφέα Βασίλη Μαυρογεωργίου για την εμπιστοσύνη που μας έδειξε παραχωρώντας τα δικαιώματα του έργου.